RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 114.824 van 22 januari 2003
in de zaak A. 116.998/VII-25.808

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. HEYLEN,
kantoor houdende te 2270 HERENTHOUT,
Cardijnlaan 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 18 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 25 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 13 november 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HEYLEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN ;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het auditoraatsverslag tegenspreken;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 december 2001 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 19 december 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 januari 2002 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

> (...)
> Volgens uw verklaringen bent u een Rom-zigeuner afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Plemetin (Obilic). U zou uw land hebben verlaten omdat u vervolgd zou worden door etnisch Albanezen. Ongeveer twee jaar en half voor uw aankomst in België, zouden vier of vijf gemaskerde mannen in uniform u en uw gezin komen bedreigen zijn in uw woning. Een paar dagen later zouden ze teruggekomen zijn. Ook andere Rom-families waren hier het slachtoffer van. Tijdens diezelfde week zouden de mannen een derde keer bij u binnengekomen zijn, ze zouden u en uw gezin geslagen hebben. Ze wilden dat u de woning verliet. U zou geen klacht hebben ingediend, en de volgende morgen zou u met uw gezin naar Sarajevo (Bosnië) gevlucht zijn. Daar zou u twee jaar verbleven hebben in een verlaten huis. Omwille van de slechte levensomstandigheden zou u met uw gezin naar een vluchtelingenkamp te Breza gegaan zijn. U zou daar drie maanden gebleven zijn. Omdat daar Albanezen waren die twee of drie keer uw kinderen probeerden te slaan zou u teruggekeerd zijn naar Sarajevo. U zou ook nu geen klacht hebben ingediend. U zou nog drie of vier maanden

in Sarajevo gebleven zijn, maar omdat het huis onbewoonbaar was zou u naar België gevlucht zijn. Op 7 december 2001 hebt u asiel aangevraagd in België. U bent niet in het bezit van identiteitsdocumenten.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u, volgens uw verklaringen, de laatste twee en half jaar voor uw vertrek naar België in Bosnië (Sarajevo en Breza) hebt verbleven en dat u geen concrete feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Bosnië eind 2001 hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u in Sarajevo geen noemenswaardige problemen heeft gekend met de plaatselijke bevolking, met de lokale of met hogere autoriteiten. Wat uw problemen te Breza betreft hebt u niet aannemelijk gemaakt geen beroep te kunnen doen op bescherming vanwege de Bosnische autoriteiten. Het betreft hier bovendien geïsoleerde incidenten die moeilijk beschouwd kunnen worden als een systematische en persoonlijk gerichte vervolging in de zin van de Geneefse Conventie. De door u aangehaalde redenen om in december 2001 Sarajevo te verlaten en naar België te vluchten - meerbepaald dat het huis waar u verbleef onbewoonbaar was en dat er geen middelen waren om te overleven - zijn problemen van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

Hier kan tenslotte nog aan toegevoegd worden dat ik ook ten aanzien van uw zoon M. S. (O.V. 5.155.961), uw zoon B. S. (O.V. 5.156.334) en diens vriendin G. A. (O.V. 5.155.798) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heb genomen.

(...).".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht; dat de verzoekende partij eveneens voorhoudt dat de bestreden beslissing de rechtens vereiste feitelijke grondslag mist; dat zij in wezen stelt dat de door haar aangehaalde feiten vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zelfs als ze, zoals te dezen, niet uitgaan van de nationale overheid maar van particuliere personen;

Overwegende dat de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd heeft beoordeeld; dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van de vergunnende overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag kennelijk onontvankelijk werd verklaard omdat, enerzijds, wordt vastgesteld dat de verzoekende partij en haar familieleden langere tijd in Bosnië hebben verbleven zonder daadwerkelijke problemen te hebben ondervonden die als vervolging in de zin van de Conventie van Genève kunnen worden beschouwd, en anderzijds, omdat de problemen, waarvan verklaard wordt dat ze aan de basis liggen van de vlucht naar België, te beschouwen zijn als louter sociaal-economische redenen; dat de verzoekende partij niet

beweert dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat het tweede middel wordt genomen uit machtsoverschrijding begaan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds de gegrondheid van de aanvraag heeft beoordeeld, terwijl hij deze bevoegdheid niet heeft in “het stadium van het onderzoek naar de ontvankelijkheid”;

Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de vreemdeling, nadat hij zijn land heeft verlaten, meer dan drie maanden in een ander land heeft verbleven; dat dit te dezen het geval was; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een correcte toepassing heeft gemaakt van voornoemd artikel 52; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat in een derde middel de schending wordt ingeroepen van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) in samenhang met het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, enerzijds, beslist dat het niet aangewezen is dat de verzoekende partij gezien de situatie in haar land van herkomst daarheen wordt teruggeleid, terwijl artikel 33 van de Conventie van Genève zich ertegen verzet dat een vluchteling wordt teruggeleid naar een land waar zijn leven of vrijheid zouden worden bedreigd omwille van zijn ras;

Overwegende dat het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slaat op de algemene situatie in het land van herkomst, en niet op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij; dat, zonder dat moet worden nagegaan of de aangehaalde verdragsbepaling rechtstreekse werking heeft en of zij te dezen van toepassing is, moet worden gesteld dat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan; dat de commissaris-generaal terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

C. PETERS. **E. BREWAEYS.**